

[Poul Hansen (Svendborg).]

kommunerne, inden man ligner ejendoms-skylden, faktisk vil fritage de mindre parcelhuse i almindelighed. Yderligere fastslår forslaget, at hvis den ekstraordinære ejendomsskyld udgør et beløb af mindre end 25 kr. pr. kvartal, opkræves den ikke. Den ekstraordinære grundskyld pålignes ganske vist alle ejendomme, men her må man tage i betragtning, at de kommunale indkomstskattelettelser, som dette forslag forudsætter, i så fald almindeligvis vil give disse jævner indtægter udligning.

Nu vil måske nok en og anden mistroisk sige: ja men får vi da lettelse i den kommunale indkomstbeskatning på grund af disse forslag? Det er mig meget magtpåliggende at fastslå, at de ca. 120 mill. kr., der bliver tilbage til dette formål, når de udgifter, kommunerne får som følge af hele dette lovgivningskompleks, er dækket, bør og skal bruges efter forslagets hensigt. Det skulle kunne bevirke, at kommuneskatten i hovedstadskommunerne København-Frederiksberg skulle kunne nedsættes med 7 pct. i 1959-60 og ca. 18 pct. i 1960-61 og i købstæderne med henholdsvis 7 og 14 pct. gennemsnitlig. Jeg vil gerne her understrege, at alle de nævnte beregninger er gennemsnitlige, idet nedsættelsen kan variere fra sted til sted. Der er måske visse kommunalfolk, der vil kunne fremføre et og andet i den forbindelse; det må vi så se på i udvalget.

For at komme tilbage til skattenedsættelsen: jeg vil gerne henstille til den højtærede minister, at man, så snart det er gørligt, på andre områder tilvejebringer de nødvendige lovændringer, der kan muliggøre, at de påtænkte lettelse for de pågældende kommunale skatteborgere lader sig gennemføre. Det er klart forslagenes mål, at det først og fremmest er de indtægtsgrupper, der dårligst kan tage de af forslagene følgende merudgifter, der også skal have skattelettelserne. Således tror jeg jeg har løv til at udlægge kompleksets mening.

Om enkelthederne i øvrigt kun det, at de i forslaget om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter indeholdte ændringer i det store og hele er ændringer, der er en naturlig følge af forslaget om ekstraordinær grundskyld og ekstraordinær ejendomsskyld, hvorved bl. a. tillægsskat-

ten af 1955 nu indregnes i den almindelige kommunale skat. Jeg vil dog lige bemærke, at de grundskyldpromiller, der nu er gældende, hvortil altså kommer disse ekstra-promiller, ikke kan nedsættes fremover.

Ophævelsen af 1955-loven, som sker her, får for øvrigt på et enkelt område en virkning, som jeg synes ikke er særlig behagelig, omend den måske teknisk set ikke er til at komme uden om. Det drejer sig om de ejendomme, der er omfattet af den gældende lejelovs § 77, stk. 6, altså lejligheder, hvor 1939-lejen var under 800 kr., og som var opført før 1890 i købstæder med over 30 000 indbyggere. Fritagelsesreglen for dem bortfalder nu. I bemærkningerne gøres der godt nok opmærksom på, at det foreløbig er meget få lejligheder, det drejer sig om, og at de på grund af deres lave ansættelse til ejendomsskyld kun vil få en huslejestigning fra 8 til 10 pct. mod de beregnede ca. 14 pct. for andre lejligheder, og at fritagelsens ophør kan bevirke en stigning på indtil 2 pct., således at de altså får fra 9 til 12 pct.s husleje-forhøjelse. Det er selvfølgelig meget godt, men jeg kunne alligevel godt lide, at vi i udvalget, hvis det er teknisk muligt, så lidt på forholdet med disse ældre lejligheder af ringe standard — det samme gælder for øvrigt de kælderlejligheder, der findes rundt omkring. Kunne man ikke på en eller anden måde undtage dem, fordi de indtager en særlig stilling — jeg synes en særlig kedelig stilling. Jeg beder derfor om, at vi i udvalget får en drøftelse med den højtærede minister herom.

De øvrige bestemmelser drejer sig om enkelte praktiske ændringer i loven om kommunale ejendomsskatter, som den højtærede minister har gjort rede for, og som jeg ikke skal gå dybere ind på, da jeg ikke tror, de vil give anledning til større uoverensstemmelser. Det drejer sig om omlægningen af skatteåret, for så vidt angår amtstueskatterne, således at det kommer til at falde sammen med skatteåret for statskatterne. Der er også den ændring, at man, for så vidt angår de kommunale ejendomsskatter, kan give rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af for meget erlagt kommunal ejendomsskat ligesom for statsejendomsskatternes vedkommende. Disse ting tror jeg ikke man kan komme op at slås om.

Bemærkes bør det vel også, at efter § 8